

Edward Heath í minniluta

Bert 32 pst. eru samd við konservatívu stjórnina í Bretlandi, visir ein Gallup-kanning, sum blaðið Daily Telegraph kunngjordi fyrir stuttum. Um val skuldi verið nú, vildu 49 pst. av veljarnum atkvøtt fyrri arbeðaraflokkinum hjá Harold Wilson. Einans 40,5 pst. av teimum spurdu kundum hugsa ser, at greitt atkvøðu fyrri konservatíva flokkinum.

Kanningin visti eisini, at 57 pst. av fólkinum hava samkenslu við kolanámsarbeðsmonnunum, sum leiingi hava verið í verkfalli, meðan 19

pst. hava samkenslu við arbeðsgevarnum.

Kanningin prógvar eisini, at forsetisráðharrin Edward Heath ikki longur er so væl umtóktur. Ein kanning, ið varð gjord ein mánaða fyrr visti, at 45 pst. vóru nøgd við Heath, við seinastu kanning vóru tað 55 pst., ið vóru ónøgd við Heath; við seinastu kanning vóru tað 55 pst., ið vóru ónøgd við forsætisráðharran. Fyrra kanningin visti, at 39 pst. vóru nøgd við Heath, seina kanningin visti, at nú vóru bert 37 pst. nøgd við hann.

Edward Heath

Harold Wilson

Størsta arbeðsloysið í 20 ár

Deildin hjá »Dansk Arbejder-og Specialarbejder Forbundet i Assens« hevur setta met í arbeðs-

beðsloysi. Av teimum 680 limunum ganga 210 ella 30 pst. arbeðsleysir. Hetta er størsta arbeðsloysið, sum verið hevur har á staðnum seinastu 20 árin.

SF uppí stjórnarsamarbeiði

Sosialistiskí fólkaflokkurin í Danmark hevur áhuga fyrri og ger fyrireikingar til at koma uppí stjórnarsamarbeiði við javnaðarflokkinn. Tó ætlar flokkurin ser ikki uppí stjórnarsamarbeiði fyrr enn aftaná fólkaatkvøðuna um danskan limaskap í EEC.

Fyribils hevur Sosialistiskí Fólkaflokkurin sett eina fimm-mannanevnd, sum skal gera uppskot til samgongutreytur millum SF og javnaðarflokkinn.

Orsøkin til hetta er ikki tann, at javnaðarflokkurin hevur boðið SF uppí, men roknaðast kann við, at SF fer at seta fram krav um at sleppa uppí.

Morten Lange

Flokkurin er ikki í iva um, at fólkaatkvøðan endar við einum nei til EEC. Og um hetta hendir, halda teir, tað verða rett at stjórnin verður umskipað og at SF kemur at vera beinleiðis partur av stjórnini.

Jens Otto Krag

Ein lítil, men dýrur feilur

Orsakað av einum skeivum árstali í einum pantibrævi roknar ein húsaiegari í Kolding við at spara 30.000 kr. í rentu.

Í pantibrævinum, sum ljóðar uppá 70.000 kr., stendur, at renta verður roknað av skuldini frá 1979. Tað retta árstalið skuldi verið 1970. Pantibrævið er tingliðið og lántakarinn betalar nú bert avdrátt av skuldini. Hann hevur klaga sína neyð yvir, at hann longu hevur goldið nakkað av rentuni áðrenn hann rakti við feilin í pantibrævinum.

Felagið, sum hevur selt lántakaranum húsið sum lánið er í, heldur fast við, at maðurin framvegis skal gjalda rentu av skuldini, tí tað er talan um ein skrivifeil. Um lántakarinn vil koma útan um at gjalda rentuna, kann hann royna at reisa sak.

(Framhald)

Anna bar fram eitt dømi fyrri og annað eftir um lekjandi krafti Pæturs.

Hann hevði hjálpt giktislinum monnum, so teir gingu í alt arbeði aftur, »tarmslyng«, tey, ið so tjúkk vóru, at tey høvdu trege av tí, fekk hann kløn sum fjúrtánáragomul um fáar dagar, og mangur, sum nogv ár hevði drigist við trekum avfórningi, kundi takka Doktara-Peturi fyrri, at henda »prosess« aftur gekk lætt og líðiliga.

Men at meina, at alt hetta kom í rættlag — bara við at fylgja teimum ráðum, hann gav, var púra vantrúgv. Doktara-Petur mátti duga meira enn at mata seg, t.v.s. hann hevði fingið yvirnaturligar, lekjandi gávur, hann dugdi gand, gandakynstrið hevði verið í slagnum, og Patur hevði fingið av hesum kynstri ríkliga í arv frá sínum forfedrum. Men aldrin brúkti hann sitt kynstur at gera annað enn væl við; eingin visti, hann hevði valt haitari honu mein.

Anna var komin at botni í kaffikoppinum; hon tømði hann væl og víðiliga fyrri hvønn dropa, áðrenn hon setti hann frá ser. Eins og var tað dýrasti konjakkmunur, stakk bitan, eftir var av sukurmolnum, í ein víðan skjúrtalumma og meiti hjúnunum endiliga til at vitja henda merkismann, tí ivaleyst fór tað ikki at verða í bræði, al slíkur maður kom aftur í bygdina. Tað kostaði einki at rópa hann inn, tá ið

hann kortini kom til bygdar.

»Vist er tað, at fleiri ætla ser til hansara. Fia hjá Sámal, sum ikki sleppur um eina gát, so upphovnað bæði fótur og bein á henni eru, ætlar ser at hava hann inn — hon koyrdi ein kokubita inn í ovnin í murgun til tað sama — og hin gamli hjá mær skal leita hana upp, og knæið á mær skal sann siggja; eg havi verið nakað vist doktaranum og onga hjálp fingið.«

Hon segði so takk fyrri seg og haltandi av stað. Nú hevði hon stíð so leiingi, at dogurðin mundi mestur vera kokaður turur í pottinum. Hjúni sátu eftir og hugsaðu hvør sitt um henda merkiliga mann. Slíkar gávur vóru givnar.

»Mær man eingin kunna hjálpa uttan tann eini,« gav Dánjal seg og lyfti hægri bein úr stað, meðan hann ankaði seg sum nokur barsilskona.

»Inn skal hann koma,« lovaði Marin, »um tú sigur so nei ella já; tú veður ikki verri, enn tú ert.«

Ein av hesum ilsligu dogunum í marsi mánað var tað,

hesin góði maður kom. Kavasløð hevði verið, og so var tánað, og á vegum og gotum esjaði tað undir fótinum.

Alt var komið á stóðna at forvínast og stóð og gløddi út á fjørð, eins og var tað kongaskipið við Kristiani ella Fríðriki kongi, ið skuldi leggja at landi. Óvilaflokkurin skoraði seg sum vanligt tætt oman at sjövarmálanum, og stóðu teir so har blakaðu steinar niður fyrri kletin og smáhøgust um alt millum himmal og jørð — sjálvandi eisini um henda sjáldsama gest, ventandi var at koma.

Báturin kom inn imóti, og tað sást, at eitt lítið sat afturi í skuti, so pinkaliðið og krøkt, sum skuldi tað verið ein pjóki.

At varð lagt, og hetta, í skutinum sat, reiði seg upp, og mennir stýðjaðu ella rettari tveita tað upp á land. Eftir síndur størri var tað, nú tað stóð upprett; men einki mansevni var — sum ein apa av hesum, ið uppmálað plagdu at standa í bókunum, helt eitt fyrri, sum stóð uppí í einum neysti.

Men ólukkaslá, so gandalig,

tað sá út, og eingin lygn mundi vera í tí, at hann dugdi gand sum trollini. Stutt bein og so langar armar, at teir hingu sum bendlar og reiggiðu niður við líðini. Kóði, hann var í, var so sít, at tað var ikki meir, enn hornini gingu fri frá jørðini. Andlitið var skarpt og tunt; har var ikki fyrri murtangulin at fáa í hvørki eina ella aðrasaðni, og brúnarhárin vóru so síð, at tey hingu niður yvir eyguni.

Mansevnið vendi ser til teirra í bátinum og spurdi, um ikki ein pjóki mundi standa afturi undir rongini. Jú, har tók ein eitt samavundið knýi upp og kom við tí, berandi tað langt út frá ser, sum skuldi tað verið onkur sprengi kúia í tí, ið kundi brosið hvørja løtu og sent alt beint í deyðan.

Maðurin, á landi stóð, fekk pjokan og legði hann undir hondina, og hin sýntist at vera fegin, hann var sloppin av við slíkt fiandansskap. Ein putur stóð eisni eftir, og tá ið Patur hevði fingið hann var hann klárur at fara til gongu. Maðurin, hann skuldi

gista hjá, fór at fylgja honum, og sum ein hali kom allur óvitaðflokkurin, ið hevði staðið sum ein garður ringdur saman um mannin og start upp í eyguni á honum, í holum um á teimum.

Esj, segði tað tí bleyta eyrunum; óvlarin fóru rennandi undan »doktaranum«, runnu so mikið, at teir komu væl framum, og vendu ser so á at hyggja upp í eyguni á honum, og so, tá ið flokkurin var kom inn áráka ella afturum, settu teir ferð aftur á seg líkir einum springarafiokki í grinda-drápi.

»Støkið ikki upp á okkum, mini góðu born,« segði maðurin, tá ið fóturin brustu í ein hyl, og runuvatnið stakk í longum dropum upp eftir kotaliðini, »tey vilja vera blíð, seti min; stuttligt er at koma til pláss og verða væl imóti-tikin.«

Hann var fylgdur sum ein sultanur líka til dýrnar, og aftan á at hann var innfarin, stóð flokkurin góða løu utt-anfyri og geylaði. Svóru uppá, at tað var ein gandastavur, hann hevði í hondini, og at tað mundi vera ein ketta, hann hevði í posanum; tey høvdu sæð gandakallar og gandakellingar uppmálað, og tey høvdu altíð eina ketu sitandi uppí á økslini, sum sjálvandi bar teimum boð um alt hunda slag. Málanin tagnaði, tí nú keddu tey at standa, og hvørt fór í sína reett.

(Framhald)

Heimadoktarin